

LANDSTANDLÆGENÆVNET
c/o Danske Regioner, Postboks 2596,
Dampfærgevej 22
2100 København Ø, Tlf.nr. 24817950

Den 3. juli 2012

Samtlige Regionstandlægenævn

KOPI

Landstandlægenævnet orienterer herved om en afgørelse efter overgangsordningen i Landstandlægenævnets retningslinjer af 24. oktober 2011 om tilbageleveringssager:

I 2009 bestemte Landstandlægenævnet, at den indklagede tandlæge skulle tilbagebetale dels 33.600 kr. for kronerne 3+ til +3 mod aflevering af disse eller dele heraf, dels honoraret for restaureringer, der ikke kunne genbruges, med 5.600 kr. pr. stk. mod aflevering af kronerne eller dele heraf. Tilbagelevering og betaling skulle ske inden en frist, som Landstandlægenævnet senere forlængede til udgangen af 2011.

Efter udsendelsen af de nye retningslinjer om tilbageleveringssager ansøgte patienten om forlængelse af fristen.

Landstandlægenævnet fandt den 16. december 2011, at tilbagelevering af det underkendte arbejde ikke var mulig uden udgift eller væsentlig ulempe for patienten. Det blev efter det oplyste lagt til grund, at det underkendte arbejde havde en værdi for patienten på 2.400 kr. Landstandlægenævnet frafaldt vilkåret om, at patienten skulle tilbagelevere kroner, på betingelse af, at hun betalte 2.400 kr. til tandlægen. Betalingen kunne afgøres ved modregning, idet bestemmelsen om tilbagebetaling fra tandlægen fortsat var gældende.

Regionstandlægenævnet opgjorde herefter tilbagebetalingsbeløbet til 31.200 kr., nemlig honoraret for kronerne 3+ til +3, 33.600 kr., med fradrag af værdien for patienten af det underkendte arbejde, 2.400 kr. Regionstandlægenævnet tilføjede, at man ikke havde modtaget eller kunnet fremskaffe dokumentation for, hvilke kroner der ikke kunne genbruges.

Patienten klagede over afgørelsen og protesterede nærmere anført mod, at honorarbeløbet blev opgjort til kun 33.600 kr. Derved ville tandlægen alene blive pålagt tilbagebetaling af honoraret for 6 af et større antal ikke honorarværdige kroner.

Landstandlægenævnet tog stilling til denne klage den 22. juni 2012.

I afgørelsen redegjorde Landstandlægenævnet først for, at sagen den 16. december 2011 var afgjort efter overgangsreglerne i retningslinjerne af 24. oktober 2011.

Landstandlægenævnet skulle den 16. december 2011 vurdere, om tilbagelevering af det underkendte arbejde var mulig uden udgift eller væsentlig ulempe for patienten, således i benægtende fald at tandlægens tilbagebetaling af honoraret skulle nedsættes, hvis – og da i det omfang – det underkendte arbejde kunne antages at have en værdi for patienten.

Ved vurderingen af, om det underkendte arbejde kunne antages at have en værdi for patienten, måtte der primært ses på, om arbejdet ville indebære en besparelse for patienten. Godtgørelsen, hvormed tandlægens tilbagebetaling skulle nedsættes, skulle fastsættes svarende til værdien af den besparelse, herunder eventuel handelsværdi af materialer, som patienten trods alt havde opnået. Der skulle blandt andet tages hensyn til, hvorvidt dele af den underkendte ydelse efter en faglig bedømmelse måtte forventes at blive genanvendt ved den nye behandling. Værdien af besparelsen skulle fastsættes efter et fagkyndigt skøn på grundlag af de undersøgelser og øvrige oplysninger, der forelå inden eller var tilvejebragt under klagesagen.

Landstandlægenævnet havde den 16. december 2011 foretaget en vurdering af det samlede mellemværende og fastsat værdien af besparelsen efter et fagkyndigt skøn på grundlag af de undersøgelser og øvrige oplysninger, der forelå inden eller var tilvejebragt under klagesagen.

Landstandlægenævnet bemærkede dernæst, at det herefter havde været Regionstandlægenævnet, der skulle stå for gennemførelsen af Landstandlægenævnets afgørelse om betaling.

Sluttelig tiltrådte Landstandlægenævnet ved afgørelsen af 22. juni 2012, at Regionstandlægenævnet i den foreliggende sag havde opgjort tilbagebetalingsbeløbet til 31.200 kr. efter at have konstateret, at Nævnet ikke havde modtaget eller kunnet fremskaffe dokumentation for, hvilke kroner der ikke kunne genbruges.

Landstandlægenævnet stadfæstede herefter Regionstandlægenævnets afgørelse.

Landstandlægenævnet tilføjede, at sagen, som det fremgik, havde skullet behandles efter overgangsreglerne i retningslinjerne af 24. oktober 2011. Da den foreliggende sag var enovergangssag, kunne den genoptages af Regionstandlægenævnet, såfremt der blev skaffet dokumentation for, hvilke kroner der ikke kan genbruges.

Landstandlægenævnet bemærkede desuden på den givne foranledning, at det er et af hovedformålene med den ændrede ordning vedrørende tilbageleveringssager, at patientens og tandlægens mellemværende afgøres i forbindelse med selve klagesagen uden som hidtil at skulle afvente et eventuelt fristforlængelsesforløb. Det er derfor i retningslinjerne bestemt, at værdien af besparelsen skal fastsættes efter et fagkyndigt skøn på grundlag af de undersøgelser og øvrige oplysninger, der forelå inden eller er tilvejebragt under klagesagen. Det er Regionstandlægenævnets ansvar at tilvejebringe de oplysninger, som er nødvendige for den aktuelle afgørelse af, hvorvidt dele af den underkendte ydelse, fx krone eller bro, efter en faglig bedømmelse må forventes at blive genanvendt ved den nye behandling.

K. Wiingaard

Landstandlægenævnets formand